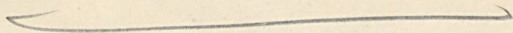

Frieden im Jahre 1676.

FEDERICA
DIESEL
SALVIANI

FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO

FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO
FRANCESCO

877b.

Q. D. B. V.

1677 1/1
JURA
INTERDICTI
SALVIANI

PRÆSIDE

DN. JO. HENR. BERGERO,
J. U. D. & P. P. Curiaë Electoralis, Sca-
binatûs & Facultatis Juridicæ ut &
Judicii Ducalis, quod in Marchio-
natu infer. Lusatiaë est, Assessore,
Collegii sui p. t. Decano,

D. XXIII. April. MDC LXXVII.

solemniter exhibet.

DAVID GOTTLOB SILLIG,
Mifnensis.

Autor.

VVITTENBERGÆ, Typis C. FINCELII.

INTERDICTI
SALVATI
DAVID
IUD
Judicii
nominat
Collegii
DAVID GOTTLOB SILLIG

Missa
Anno 4

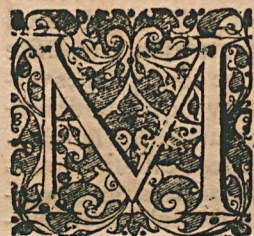
WITTEBERG

AD

LECTOREM.

*Editatus materiem publici
discursus fortè incidi in Daf-
selium, qui ad Zæsum
Pragmaticis quos vocant
nostris ignorantiam Inter-
dicti Salviani faceret exprobrat. Igitur ne ejus-
dem nota reus arguar, idem Et memoruit, ut ar-
repta occasione non quidem Statilium Pacifi-
cum, quem mole suâ exhorruui, excuterem, sed
indolem Interdicti Salviani strictim recenserem.
Et hâc subitaneâ operâ, si non Eruditorum plau-
sum merebor, id saltem obtinuisse videbor, ut ubi
accidat mihi aliquando causas oranti foro inter-
dicti, obtentu Interdicti Salviani memet
salvare queam.*

A 2

Inter-

I. N. J.

I.

Interdic̄tum, qv̄od inter duos dicatur, appellari quis credat? Et ita tamen Cæsar §. 1. *f. d. Interd.* Alcatus in L. 178. d. *V. S.* pro verbis: *Inter duos dicuntur reponit.:* interim dicuntur. Qv̄æ allusio rei non malè convenit L. 3. *C. d. Interd.* Alioqv̄in interdic̄tum ab interdicensi arcesfi oppidò intelligitur, qv̄od non tantùm est vetare, sed etiam imperare L. 1. *pr. ut in flum. publ. navig.* & apud Arnobium *lib. 2. adv. gentes.* Quid autem sunt interdic̄ta? Cæsar: Interdic̄ta sunt formulæ atqve conceptiones verborum, qv̄ibus Prætor in causâ veræ vel qv̄asi possessionis aliquid fieri jubebat aut prohibebat, *pr. f. d. Interd.* Scilicet Prætor postulante eo, qvi circa possessionem se ab alio lædi qv̄erebatur, adversarium ad se vocabat & causâ obiter cognitâ certam verborum formulam concipiebat, jubens aliquid aut vetans fieri, qv̄od si adversarius Interdic̄to non paruiisset, tum si res dubio carebat, decretum suum exeqv̄ebatur, sin plus scrupuli apparebat, actionem atqve iudicium ex causâ Interdic̄ti dabat L. 1. §. 2. *si ventr. nomine mulier.* L. 3. *pr. Ne vis fiat.* Quid autem si reus dicat, se paruisse, actor neget? Tum verò partes sponcione inter se contendebant, & Prætor itidem dabat iudicem, qvi de eâ cognosceret. Qvi malè sponcionem fecisse condemnabatur, non tantùm causâ cadebat, sed & infamis fiebat. *v. Cic. Orat. pro Cæcinnâ.*

II.

Hæc de Jure Veteri. Aliter Theophilus, qvi Interdic̄tum ait esse *ὁμιλίαν πρᾶξιατος, πρὶ νομῆς ἢ ὡσάνει νομῆς ἔτέμνεσαν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ ρυθμίζεσαν τὴν δικασήν. ὡσπερ χερὴ κρίνειν περὶ τῆς ὑπο*

ΠΟΙΕΣΕΩΣ, *Enunciatum Pratoris de possessione verâ vel quasi*
non decidens controversiam, sed iudicem quo pacto iudicandum
sit, instruens. Cui tamen descriptioni vix acquiescere pos-
 sis, cum rectius ea de formulis actionum ordinariis quàm
 de Interdictis statuatur. Hodie amputatis ambagibus, ceu
 latè contra Mindanum *Bachovius ad Tr. V. 2. D. 25. th. 1. lit. B.*
 & C. Interdicta sunt actiones extraordinariæ, quibus in-
 causâ verâ vel quasi possessionis inter partes disceptatur.
§. f. 7. d. Interd. rubr. ff. d. Interd. s. extraord. act. quæ pro
illis competunt, non uno tamen utrobique sensu & in dict.
quidem §. f. quo cunctæ actiones, postquam non ampliùs
dantur iudices pedanei, sed magistratus ipsi iudicant.
L. 2. C. d. ped. jud. in d. rubr. autem, quia in iis non servatur
ordo solennis iudiciorum, sed mox, celeriter ac omnibus
frustrationibus amputatis proceditur L. f. C. d. Interd. L.
f. C. quor. bon. l. 13. C. d. R. V. Igitur si modum procedendi
 spectes, iudicia possessoria omnia momentaria i. e. sum-
 maria sunt *L. 8. C. unde vi. rubr. & L. un. C. si de mom. poss.*
 neque Jure duntaxat Romano C. J. A. *vit. testam. quem adm.*
aper. th. 12. sed & hodierno, Menoch. rem. poss. adipisc. 3. n. 173
seqq. & passim. Alioqui ubi cognitionem causæ & proba-
 tionem tueare, duùm generum sunt, alia *Regularia*, vulgò
 ordinaria, in quibus exacta & ordinaria, alia *Irregularia*
 & Summarissima, in quibus aliqualis & Informatoria
 saltem requiritur. Differentia inde est, quòd illa viam
 Petitorio, hæc autem Possessorio ordinario præparent.
 Nec moveant, quorquor distinctionem datam impro-
 bent. Est processus iste non omninò Juri Romanorum
 veteri sub vindictiarum nomine incognitus C. J. A. *d. In-*
terd. b. 35. nec, Jure Justiniano ignotus sit licet, Sarmient.
2. Sel. Interpr. 13. ilicò ejus rationi adversatur, ut rectè ex L. 7.
§. f. d. lib. caus. Menochius arguit prælud. rem. rec. poss. n. 27.

III.

Interdictum Salvianum dicitur ab autore, quo de satis non constat. Alii Salvium Julianum JCrum, cujus mentio fit in extremo *L. 2. de O. J.* quique jussu Adriani Imp. Edictum perpetuum composuit, putant, aliis Interdictis Prætoris hoc postremum adjecisse. Alii censent, Prætozem ante Julianum extitisse, qui primus hoc Interdictum reddiderit. *arg. l. 6. de legat. præst. inscript. L. 1. d. Salv. Inverd.* ubi Julianus in idem interpretatus est. In re, prorsus incertâ vix tutò quid definias; Etsi prior opinio communior est fatente ipsomet dissentiente Tessauro *Decis. 176.* nec ei argumentum vel ex *d. l. 6.* vel ex inscriptione *d. l. 1.* ad eò obstat. Plane allusio est, cum nonnulli apud Schneidevvinum ad *§. 3. J. d. Interd. num. 5.* à salvando appellant, quasi salvum Jus Locatorum Creditorumve, servet.

IV.

Misfis ambagibus rem ipsam putemus: Interdicti Salyiani tenor in *æ. deest.* Igitur in eo restituendo varii variè, v. Menoch. *rem. adipisc. poss. 3. num. 4. seq.* Placet Oldendorpii *d. act. cl. 2. act. 3. num. 1.* ad exemplum Interdicti de Migrando directa compositio: *Si quid earum rerum, de quibus convenit, ut quæ in eum fundum, quo de agitur, introducta, importata essent, ea pignori pro pensione ejus fundi essent & ea pensio soluta eode nomine satisfactum non est, abductum esse dicetur, id restitui jubebo, quam & Mindanus d. Interd. tit. 18. num. 2. laudat.* Causam Interdicti primam & veram ex veteri ac tum usitato ordine Interdictorum, arcescit Schilterus *Exercit. w. 47. b. 77.* Scilicet ut non necesse esset statim per viam actionis & ambages denuntiationis progredi, sed tentare priùs viâ breviori per Interdictum Prætoris, ut possessionem impetret Locator. *Quæ vis*

Interdicti & à Paulo prodita est *L. pen. in quib. caus. pign. tac. nomine praclusionis*. Ait ille, antequam mancipia illata *pracludantur* pensionis nomine, manumitti posse, & derisum fuisse Nervam Jctum, qui per modum cautelaë suggererat consulenti conductori, per fenestram servos detentos liberari posse. Ego eam rationem veram quidem sed non primam putem; Nec enim minus scire cupias, cur Prætor compendiarîâ hâc viâ succurrerit. Potiori jure primam subit evidens utilitas, quam in rebus novis constituendis Jctus requirit *L. 2. d. Const. princ.* Erat apud Romanos frequens usus locationis agrorum & ideò ut salva pensio esset, locator obligari sibi curabat res Coloni & eas potissimum, quæ in fundum investæ fuerant *L. 4. in quib. caus. pign. tac. L. 11. §. 2. qui pot. in pign. L. 5. C. Locat.* Et si verò Locatori jam prospectum erat actione tum Locati, tum Servianâ, tamen cum illa ob inopiam Conductoris res suas clanculum exportantis posset inanis fieri, hæc autem altioris indaginis esset & difficilior probationem pignoris, super quo nititur, exigeret, visum fuit Prætori, celerè remedio succurrere atque rebus istis per Interdictum manum quasi injicere. Crebritas, inquam, Locationis agrorum & odium erga frequentem malitiam colonorum, qui sub finem temporis, quò magis solutionem pensionis eludant, res suas paulatim exportare solent, denique favor Locatorum imò ipsius Reipublicæ, cujus utique interest, lites crebras celeriter expediri, effecerunt, ut Salvius Prætor hâc parte Servium humanitate superaret.

V.

Salvianum Interdictum exemplo aliorum bipertitum est, *Directum* aliud, quod ex ipsis Interdicti verbis venit, aliud *Utile*, quod per interpretationem utilitatis causa

sã ad affines casus producitur, quodqve fufius in fequen-
tibus exigitur. Nil hic opus fuerit cum Cujacio *ad lib. 5.
Sent. Paul. t. 6. §. f.* quem Biccus fequitur in *C. f. A. enucl. h. t.*
Interdictum Salvianum distingvi in verum & quasi, & u-
trumqve vicissim in Directum & Utile; Turbat hæc parti-
tio non minùs quam illa Triboniani in *§. f. d. L. A. acti-
onum directarum & utilium* toto Jure decantatam doctri-
nam. Neqve hic urgere possis exemplum affinis actionis
Servianæ & quasi; Nam hæc, uti cuius hypothecario ac-
commodatur, ita & hypothecaria dicitur *§. 8. f. d. act. imò
disertè utilis. l. 1. pr. §. 2. d. pign. L. 1. C. de precar.* Igitur Sal-
vianum Interdictum verum & utile, item quasi & dire-
ctum vix se compatiuntur. Potius verum cum directo &
quasi cum utili coincidunt. Sed nec *contrarium* dabitur.,
quia in hoc genere persequendi conductor nihil potest
habere, quod queratur adversus locatorem, qui duntaxat
securitatem exigit mercedis. Oldendorp. *cl. 2. act. 3. num. 6.*
Ceterum quoad effectum inter directum & utile nil inter-
est *arg. l. 47. §. 1. d. neg. gest. l. 17. d. leg.*

VI.

Arcessunt nonnulli actionem Salvianam ex facto
personali & vicissim modò fraudulentæ alienationis mo-
dò locationis vid. Manz. *ad §. 3. f. d. Interd. num. 15. 18. 19.*
At præterquam quòd illi ab Interdictis, de quibus disertè
Ulpianus *l. 1. §. 3. d. Interd.* ad actiones in factum pro illis
competentes minùs solidè inferunt, omnes esse persona-
les vid. *Schilt. Exerc. w. 47. th. 17.* etiam hic causam moven-
tem sive occasionem cum verà miscere videntur. Est alic-
natio fraudulenta una ex causis, quæ Interdicto causam
dedere, sed ideo non effectrix, locatio item aliusve titu-
lus prærequiritur, at non sufficit, nec causa vera & proxima

ma est. Nunquid potius ex pignoris jure derivabimus? Nec pauci ita v. Dn. Schv vendendorff. *d. act. r. 2. m. 22. §. 5.* Contra Huberus disputat *praelect. ad Instit. d. Interd. num. 5.* duabus potissimum rationibus; una est, Servianam oriri ex jure pignoris, at ex Juris ratione fieri non posse, ut petitorium de pignore & possessorium de eodem judicium veniant, ex uno principio atque fundamento proximo, cum toto genere discrepantia sint judicia; Sed hæc vix ferit, cum Serviana non magis Petitoriae vicem tueri queat, quam Salviana ceu *infra th. 13.* videre est. Pergit Huberus, sententiam in judicio rectè instituto debere esse conformem fundamento actionis primæque petitioni; at eventum judicii Salviani non esse, ut jus pignoris actori adjudicetur, sed tantum rerum detentio. Atque nec ea sufficit; Imò verò utrobique & in Serviano & in Salviano remedio possessio est, quæ petitur & obtinetur. Et quæ finis Servianæ esse queat adjudicatio juris pignoris, ex quo illa venit? Id, quod jam habes & ex quo agis, tibi adjudicari ineptè petes. Nihil tamen magis sententiam, quæ vult, Salvianæ actionis fontem jus pignoris esse, Hubero improbatam recipiendam putem. Peremptoria ratio adversus eam est, quod hic non necesse sit probari jus pignoris, ut *infra th. 17.* Igitur id nec fundamentum erit. In sensu negante à necessitate probationis ad actionum fundamenta tutò colligitur. Quid ergo dicemus? Intrepidè dicam, fundamentum actionis Salvianæ esse pignorationem, ob quam æquum sit possessionem h. e. rerum detentionem sibi duntaxat præstari, eamque vel ad varias causarum figuras *l. 1. pr. d. O. & A.* vel potius inter quasi contractus referam, ita quidem, ut Prætor ex facto pignorationis consensum præsumtum elicere eoque quasi contractum inferre intelligatur.

Consequense est, ut cui actio Salviana competat videamus, Et *directa* quidem datur locatori prædii rustici *d. §. 3. f. d. Interd. t. r. ff. C. b.* excepto casu *l. i. pr. h.* ubi idem locator utili experitur. Si colonus res in fundum duorum pignoris nomine inferat, an uterq; habeat Interdictum? Et habere etiam contra extraneum Julianus respondet in *d. L. 1. §. 1. h.* ex quo utriq; in solidum obligatæ res sunt. Neq; Eckoldo *h. §. 10.* largior, VVisfenbachium, dum hæctenus actionem hypothecariam dari allegat *l. 10. d. pign.* contendit. *P. 2. D. 24. th. f.* ilicò dissentire censendum. Sed quid si inter Dominos ipsos Interdictum reddatur? Tum verò possidentis conditio potior erit *d. l. 1. §. 1. arg. d. l. 10. d. pign.* Pone actum esse, ut pro partibus res obligaretur; Tum verò actione Servianâ inter ipsos reddita, dimidia pars possessionis avocabitur *d. L. 10.* non item (ut hanc persecuturus speciem Ulpianus scripsit *l. 2. h.*) Interdicto Salviano, quoniam in Interdicto Salviano de solidâ possessione, quæ per partes scindi nequit, agitur, non quæ sito partium jure, cujus cum par sit causa, vincere possessor debet, in Servianâ de jure quæritur, jus autem pignoris singulis pro parte competit, hoc igitur jure probato possessionis pars dimidia avocabitur. Sic fit, ut qui vincit in Salviano non vincat in Servianâ. Ita Cujacius *f. 0. 24.* quem Mindanus *d. c. n. 66.* notat sed absq; ratione. Cujacio assentit Merillius *2. 0. 29.* Utilis competit locatori prædii urbani; Dissentiunt hic Mindanus *d. Interd. c. ult. n. 21.* & Meierus in *C. f. A. h. t. th. 3.* existimantes, directam eidem accommodandam esse. Atqui autem Mindanus compositionem Interdicti Salviani ex Oldenpio laudaverat supra *th. 4.* quàm quidē licet Oldendordorpius de utrâq; hypothecâ explicet *n. 1.* tamen directè ab eodem

dem tantum de expressa accipi ex n. 2. apparet, ubi in Bartoli sententiam concessit. Et perperam uterq; dissentientium ex eo, quod res in praedium urbanum investita ipsa Legis dispositione obligantur, subinfert, earum nomine directam dari. Imò t. i. ff. *de C. de Salv. Interd. §. item 3. f. d. Interd.* loquuntur de rebus Coloni. Facit & argumentum ab actione affini Serviana, quae de iisdem rebus concepta est. An autem utilem etiam cuius Creditori hypothecario contra debitorem dabimus? Obnititur hic Menochius *rem. adipisc. poss. 3. n. 20. seqq.* & si Treutlerum *Vol. 2. D. 25. th. 2. lit. e. f.* consulas pulchre, quod tamen Treutleri iudicium apud me tanti non valuit, utin Menochii & sequacium partes traheret, ut fufius infr. *th. 2.* Caeterum remedium utrumq; etiam heredi competere suppositis regulis artis nostrae nemo ambiget.

HIX.

Ratio Relatorum urget, ut directum Salvianum collocemus adversus colonum *a. §. 2. f. d. Interd. t. i. ff. C. d. Salv. Interd.* etiam partiarium *a. l. 25. §. 6. Locat.* Videlicet ratio Societatis non mutat coloni substantiam & quod in pignoris attinet, nil partiarium ab alio quovis colono differt; Nec minus contra colonum, qui loco mercedis non pecuniam numeratam sed aliam rem fungibilem promissit, supposita etiam sententia communi, quae ad locationem praecise pecuniam numeratam requirit, cum nec sola rei qualitas totam contractus naturam transmutet nec efficiat, quod minus haec similitudo maneat, ut loco mercedis res sit, in cuius utpote surrogati securitatem investita pignori obligatur V. Bachov. *ad Tr. V. 2. D. 25. th. 2. lit. E. F.* Utilis datur contra inquilinum *a. l. 2. C. h. t.* etiam qui tacite reconduxit V. Menoch. *rem. adipisc. poss. 3. n. 157.* aut gratis conduxit *a. l. 2. in quib. caus. pign. t. ac. L. f. C. h. t. Negus. d. pign. 4. m. 2.*

n. 137. An & contra minorem, qui absq; consensu Curatoris intulit? Ait Treutlerus *d. th. 2. lit. g.* ut ex à se allegatà *L. 101. d. V. O.* colligere est Quæstionis cardo vertitur in qualitate hypothecæ istius, mere legalis sit an potius conventionalis Pro conventionali est tum quòd nascitur ex factò illationis, quemadmodum etiam advertit vetus Interpres Gvilielmus relatus sed malè improbat à Castrensi in *L. 4. de pact.* tum quòd in locum expressæ succedit *a. l. 61. §. 8. d. Furt. Fac. L. 3. f. C. in quib. caus. spign. tac. l. 4. pr. l. 6. ff. eod. l. 4. pr. d. pact.* Igitur magis est, ut quæstio proposita negetur, latè Menoch. *d. remed. n. 66. seqq.* Huic alia succedit, an & contra inquilinum inquilini competat. Utiq; (secus quidem in eo, qui gratis conduxit *a. l. 3. pr. d. t. in quib. caus.*) Atqui autem non contra colonum coloni datur; Nimirum alia ratio rerum in urbana prædia inventarum est, quæ tacitè, alia rusticarum, quæ non nisi expressè, secus ac novissimè Vviedenbruckius *d. Interd. c. 7. n. 74.* pignori subjiciuntur, *l. 4. pr. d. t. fuscè Menoch. d. remed. 3. n. 96. seqq.* Sed & datur contra emphytevitam. Menoch. *n. 107.* Quid autem? nunquid & adversus tertium possessorem cautam à conductore habentem porrigitur? Aff. per *text. disert. in l. 1. pr. §. 1. h.* illius tamen tantum rei nomine, quæ in prædium conductum inveccta illata pignoriq; obligata fuit. Ratio est, tum quòd alienatis rebus non est cautum actori de pensione prædii locati, tum quòd non fit injuria possessori, etsi titulum habeat, quia primum videre debebat, à quo & quid emerit. Adde, tales res salvâ fide vix emi posse; Quis enim non intelligat, colonum fraudandi animo ea vendere, quæ cõmuniter homines solèt sibi retinere ad quotidianum usum? Igitur meritò ei non quidem aufertur res ipsa, sed tantum possessio propter securitatem locatori conceditur, ut

ut latè contra Hotomannum Menochius disputat *n. 57. seqq.*
Imo videri queat, ex causâ locationis rustici prædii (quod
pe cuius gratiâ præcipuè hoc Interdictum proditum est)
etiam contra eundem possessorem, qui causam à colono
habet, interdicto directo locum esse *a. d. l. 1. pr.* Bachov.
d. l. Inquis: Atqui actio Salviana est personalis, quomodo
ergo dabitur contra possessorem? Nil hærendum. Est
ea quidem personalis, est & in rem Scripta, cujusmodi
qualitas uti subjectum patiens attinet, ita fundamento
personali nil derogat, exemplo actionis ad exhibendum
& similibus. Cujac. *f. 0. 24.* Oldendorp. *n. 3.*

IX.

Acriter disputatur, numquid utile etiam contra de-
bitorem ex aliâ quam conductionis causâ comparatum
sit? Cardio litis vertitur in intellectu *l. 1. C. b.* ubi Imp. Gor-
dianus A. Aristoni: *Si te non remittente pignus debitor tuus*
ea, quæ tibi obnoxia sunt, venundedit, integrum tibi jus est ea
persequi non Interdicto Salviano (id enim tantummodo adver-
sus conductorem debitoremve competit) sed Servianâ actione
vel quæ ad exemplum ejus instituitur, utilis adversus emptorem
exercenda est. Menochius *num. 20. seqq.* Donellus in *L. 1. C.*
b. 1. & Brunemannus in *d. l. 1. num. 3.* hæc particulam **VE**
explicativè accipiunt, ut intelligatur Conductor etiam-
num debitor, cum nisi debitor esset, Interdicto Salviano
locus futurus non sit. Atqui in autem ipsâ fati conducto-
ris appellatione debitor intelligitur. Igitur ni malis Im-
peratorem *ταυτολογίας* arguere, oportet adversativæ
vim suam nativam relinqui. Adde, quod vel introitus *d. l.*
in verbis: *debitor tuus* urgeat, conductorem debitoremve
distinctè accipi. Aliter Merenda *f. Controv. 38.* qui debito-
rem accipit ex causâ, de quâ ibi tractatur, i. e. Contractu

locationis eumque à Conductore ideo distingvi putat, quod non ipse sed alius, pro quo intercesserat, conduxit, uno verbo fideiussorem. Verum ecquis id credat Merendæ? Prorsus probabile non est, Gordianum sub generali vocabulo debitoris fideiussorem & ex causâ quidem locationis connotare. Mens Cæsaris est, ad removendum Interdictum Salvianum in propositâ *d. l. 1.* Specie rationis viceregulam tradere, quod Interdictum tantummodo adversus conductorem debitoremve competat, quam nemo iure præfertim ad terminos fideiussionis coarctet. Quid & quod vel ex *pr. d. l. 1.* ubi casus excluditur rei in tertium alienatæ, colligitur, agi de debitore in genere. Proinde sensus genuinus ac simplex *Legis* est: Interdictum Salvianum datur contra conductorem, debitorem item ex aliâ quâm conductionis causâ, non autem adversus tertium possessorem. Urget Merenda, quod Gordianus dicat, posse actorem uti Servianâ contra possessorem bonorum debitoris, de quo ibi fit mentio, E. non concipi queat omnis debitor, sed duntaxat ex causâ conductionis. At primum non adeò expeditum est, Cæsari propositam fuisse locationis speciem, cum ipse Servianæ uno contextu subijciat utilem, quæ aliâ quævis pignora persequitur. Dein pone, speciem de conductione comparatam fuisse; Non tamen oppidò sequeretur, in parenthesis verbogenerali debitoris debitorem ex causâ conductionis intelligi, quem modò proprio Conductoris vocabulo designârat Cæsar. Instat idem Merenda: Si debitoris appellatione omnes, qui bona sua obligaverunt, continerentur, cur ei, quo de ibi agitur, Salvianum negaretur? Videlicet ideo, quia quæstio ibi habet de tertio possessore in verbis: *Venundedit adversus emptorem.* Unde non erat, quod Imperator non rogatus de debitore, responderet.

X. Imò

Imò ulteriùs progreditur præunte Cujacio Fachinæus. *Controv. 92.* dum Interdictum Salvianum utile exemplo quasi Servianæ etiam adversus possessorem pignoris, qui causam à debitore non habet vel habet sed extra causam locationis dirigit. Mihi in materiâ, quæ fatentibus omnibus non parùm à Juris ratione abscedit, eò eundem non videtur. Et est apertè debitoris alia, alia possessoris ratio, hic, maximè si à debitore causam non habeat aut aliàs bonâ fide teneat, benè de jure pignoris excipit, at turpiter debitor, rem quam obligavit, non fuisse ipse. Quid quod nec ejus interest, Interdicto Salviano an Servianâ actione conveniatur; Nam & in hæc Creditor vincit hætenus probatâ simplici rei obligatione *a. l. 41. inf. d. pign. act.* Adde, alio qui Servianam planè inutilem futuram, quòd autorem Salviani Interdicti sensisse credendum non est. Tameñ autem eam sententiam juris analogia tueatur, tamen contrariam ceu communioris fori usus invexit, testantibus Fachinæo *d. l. Bachovio* item alias dissentiente *ad §. 3. f. d. Interd. conf. inf. th 17.* Tandem monendum, utrumq; tam utile quam directum etiam adversus heredes porrigi *l. 2. C. h. non tamen tam quàm heredes quàm ut possident. Oldend. n. 7.*

Interdictum Salvianum *directum* datur pro rebus in prædium rusticum animo perpetuò ibi habendi illatis ac expressè domino prædij pignori obligatis *§. 3. f. d. Interd. Utile* de rebus tum in prædium urbanum, etiam porticum *a. l. 4. §. 1. in quib. caus. pign. tac. jun. l. 41. §. 8. d. legat. I.* in vectis tum aliis sive expressè sive tacitè obligatis. Quid autem, si locator sibi specialiter prospexerit de obligatione certarum

rum rerum, anne & aliarum postea illatarum nomine interdictum dabitur? Negant Petrus, Cynus & Salicetus in *L. j. C. Locat. moti ratione L. f. C. d. pact. convent.* quod provisio hominis tollat provisionem Legis. Sed regulam non extendi oportet ultra terminos rerum, circa quas utraq; provisio concurrat, ut recte Menochius *n. 154. seq.* Pone, merces ab inquilino mercatore inferri, nunquid & distractarum nomine interdicto locus est? Minime verò; Videlicet in mercibus (secus in aliis venalibus *a. l. 35. §. 3. d. hered. instit. V. Connan. 4. Comm. 10. n. 8.*) ita jus est, ut non singulae in specie sed quasi in genere, dum aliae in aliarum locum surrogantur, obligentur. Quapropter pro iis tantum persequendis interdictum datur, quae tempore istius instituendi penes debitorem extant & sic quasi pignoris nomine praeccludi ceperunt *a. l. pen. in quib. caus. pign. tac. l. 34. pr. d. pign.* Alioquin quaslibet exportatas interdicto hoc persequi licere verius est iuxta Menochium *n. 103.* ut ut dissentiat Mindanus *n. 54.* Est hypothecae expressae & tacitae eadem virtus & tacita licet semper simul generalis sit, tamen a genere ad speciem inferri nil vetat. Unde vix universum probem differentiam Salviani Interdicti & Servianae, quam Hotomannus *ad §. 3. f. d. Interdict.* affert, quod illud ad rerum universalium possessionem pertineat, haec etiam ad singularium. Imò verò etiam in Interdicto Salviano arbitrium auctori haecenus haud demtum putem. Sed pecunia recondita, ut loco peculii & cujusdem suppellectilis sit, huc pertinet, non quae quotidie expenditur; Nam haec loco non circumscribitur *a. l. 92. §. 1. d. Leg. 3. jun. l. 32. d. pign. Menoch. n. 134. seqq.*

XII.

Palam est, Interdicto utili locum esse etiam pro partu nato ex ancilla in praedium investitum & deinde tertio

VEN.

venditâ. *l. 1. pr. b.* Ratio est, quòd partus ventrem sequitur etiam in puncto obligationum *l. 18. §. 2. d. pign. act.* Intellige, ubi ancilla concepit apud debitorem, secus si apud emtore. *n. l. 29. §. 1. de pign.* Menoch. *n. 53. seq.* Neq; minus dari assererem pro possessione fructuum, qui ex locato prædio percipiuntur *a. l. 7. pr. in quib. caus. pign. tac.* etiam industrialium Menoch. *n. 117.* Diff. Jason *in l. 4. de pact. n. 17.* & ignorante licet locatore illatorum Menoch. *n. 114.* Disf. Negus. *P. 4. m. 2. n. 147.* modò adhuc extant; secus enim si consumti vel venditi sint *a. l. 3. C. in quib. caus. pign. tac.* Menoch. *n. 120.* Igitur alia ratio est venalium, de quibus incidenter *supra th. 11.* alia fructuum; Nam illa planè non, hi autem tacito nexui subjacent. Planè pro possessione instrumentorum, quævis debitorum nomina continentur, non datur. Ratio est, quia per illationem instrumentum non censetur pignori obligatum; Enimvero est instrumentum ratione materiæ in eo loco, non autem nomen debitoris, cujus probatio saltem instrumento continetur. *a. l. 50. §. 1. d. judic. l. 86. pr. d. Leg. 2. l. 41. §. 6. l. 78. §. 1. L. 92. pr. §. 1. d. Leg. 3.* Menoch. *n. 142. seqq.* Diff. cum Angelo & Jafone Mindanus *n. 43. seqq.* Superest hic quæstio, an & pro re alienâ competat. Negat cum Menochio *n. 108.* Treutlerus *lit. b.* Ego putem, interdicto locum esse contra debitorem; Neq; enim hic validè excipiet de vitio nexûs & propriâ quodammodo turpitudine, ut jam *supra th. 10.* Sed non contra tertium, multò minùs domihum, quas quæstiones uterq; dissentientium confundit, vel hoc argumento, quòd de scientia & disimulatione malitiosâ domini disputent.

XIII.

Finis Interdicti Salviani est possessio rerum tum in specie

C

specie cum onere pignoris illatarum, tum in genere pignori obligatarum, quæq; vel penes conductorem multis argumentis suspectum non tutæ vel ab eo aut quovis alio debitore jam translatae sunt, quò locatori nomine mercedis sed & deteriorationis *a. l. 2. in quib. caus. pign. tac.* (quæ Connanus *4. Comm. 16. n. 7.* ad prædia urbana coarctat, nec in rusticis aliter quàm si nominatim cautum sit, admittit, at invitâ sententiâ receptiori, à quâ in iudiciis recedere difficile nec satis tutum censet Menochius *n. 102.*) & in genere Creditori cautum sit, donec id quod debetur, integre exsolutum sit; In quo differentiam Interdicti Salviani à Servianâ cum *Dd. comm.* collocant Menochius *n. 9.* Mindanus *n. 6.* Manzius. *n. 20.* Salvianum inter iudicia possessoria, Servianam ad petitoria referentes. Atqui autem & Serviana solam pignoris possessionem persequitur. Nec Mindanum juvat vel *L. 17. d. pign.* vel distinctio *n. 9.* ab ipso allata, quòd Serviana suâ naturâ sit petitoria, ex accidenti autem possessoria. *D. l. 17.* definit originem non finem; Et Servianam in sede proprietate comparatam implicat. Sed nec argumentum, quod Menochius à Rei Vindicatione petit *n. 9.* urget, cum hæc rem ipsam & ferè cum animo eam perpetuò retinendi feriat. Igitur utramq; rectius possessoriam dixeris ratione finis. Quid? quòd disertè Serviana *et si in rem actio est, nudam tam en possessionem avocare dicitur l. 66. pr. d. Evid. l. 10. d. pign. & ideo Balduino l. d. pign. 14.* possessoria audit.

XIV.

Planè in eo discrimen lubens admiserim, quòd Serviana sit ordinaria, Salviana autem summaria; Idq; eleganter evincitur ex *L. 2. h. ubi Ulpianus in Salviano,* inquit, *inter dicto si in fundum communem pignora sint ab aliquo inde-*

*inbet a possessor vincet & erit eis descendendum ad Servianum
judicium.* Quasi diceret: Si inter duos de pignore & com-
muni fundo orta sit controversia, is Salviano interdicto
obtenebit, qui de possessione in continenti doceat, ita ta-
men ut postmodum Serviana vel hypothecaria judicio
ordinario plenius ventiletur, *conf. supr. th. 2.* Inde eo etiam
nomine expeditius est, experiri Salviano, quam Servianam
ex consilio prudentissimo Jcti in *L. 24. d. R. V.* Ex quo &
altera differentia fuit, quod in Interdicto Salviano non
ut in Serviana appellationi locus sit *jun. L. Un. C. si de mom.
poff. Dd. apud Menochium n. 186.* qui ipse tamen limitat
n. 189. seq. modo appareat de locutione ab actore vel Ante-
cessore facta; Alioqui ubi hæc valde implicita sit, non
minus quam si ei causa proprietatis cohæreat, appellatione-
nem admittit. *conf. Sarmient. de Reditib. Eccles. P. 3.
c. 2. n. 27.*

XV.

Termini habiles, ut interdictum Salvianum exerce-
ri queat, satis intelliguntur; Videlicet non modò cum
Conductor debitorve res obligatas jam ad alios transtulit
sed & ubi contra morem aliorum conductorum incipit
clanculum asportare vel saltem periculum est, ne fortè in
præjudicium creditorum alienet aut dissipet. Olden-
dorp. *cl. 2. act. 4. n. 8. 9.* Mindan. *n. 48.* Sed & cognatum In-
terdicti Salviani suis etiam nominibus ab eo distinctum
Serviana, inquam, satis capitur, ut differentias sigillatim
pertexere nil attineat. Deniq; contraria supplere nec
difficile est; Tamen si Oldendorpium hic consulas, mit-
taris ad *cl. 3. act. 11.* ubi tamen de iis parcius. Cessat, in-
quam, Interdictum e.g. Sicubi Reus mercedem solvere
paratus sit. *a. l. 6. §. 1. quib. mod. pign. vel tertius quispiam*

pro eo idoneè offerat *a. l. 12. §. 1. eod. Menoch. n. 181. seqq.*
Quid autem? ane supererit ratione debiti chirographarii?
Minimè verò. Necessè est, Interdictum æq; ac Servianam
solutâ pensione unâ cum pignore dirimi Mindan. *n. 68.*
Adde, si præscriptum sit longo tempore *a. l. 35. pr. d. O. & A.*
Huc quæstionem differre libuit, nunquid tertius posses-
sor, qui causam à debitore habet, conventus exceptione
ordinis setueri queat? Affirmant Fachineus *3. Controv.*
23. Tressaurus Decis. 175. n. 5. Tuldenus ad Cod. h. n. 3. Vin-
niius ad §. 3. f. d. Interd. n. 5. ob N. 4. c. 2. Ego præeuntibus
Dd. apud Menochium *n. 179.* non putem, quia exceptio i-
sta cœu altioris indaginis in possessoriis pariter atq; Sum-
mariis, cujus commatis etiam Nostrum est, meritò exu-
lat & ad petitorium pertinet *a. l. f. C. d. acq. poss.* tantoque
magis, quòd Jure Veteri Romanorum incognita autorem
Justinianum habeat. Tametsi saltem compellatione
debitoris hic opus esse, ut cessatio ac mora ejus allegari
queat, Theophilus arguit ibi: *εάν ᾤ ἀγνωμονήση*
i. e. Si cessaverit κατά παντός κατέχοντα i. e. contra
omnem possessorem intentabitur Interdictum. Nec
crediderim praxi, quam Andlerus *2. Jurispr. 3. n. 21.* pro af-
firmante collocat, veritati theoricæ præjudicium fieri,
neccam ubiq; praxin esse.

XVI.

Praxin Interdicti Salviani aperit Schilterus *Exerc. π.*
47. th. 78. dum ait: receptam foro nostro utramq; ratio-
nem esse & per viam actionis procedendi & per viam
mandati, quòd veterum interdictorum vim contineat &
eò dirigatur, ut res in prædio per judicem describantur &
præcludantur ad adimendam conductori alienandi facul-
tatem.

tatem. Et hæc tenus bene. At quod idem addit, cum per modum actionis proceditur, remedium actionis hypothecariæ frequentari, quod ex utraq; Servianâ & Salvianâ sive conflatum sive cumulatam videatur, neq; appellacionem hic denegatum iri, id ferè inter errores Pragmaticorum, quos in hac materiâ exaggerat Daffelius ad Zoef. §. 3. d. Interd. n. 9. refero. Certè interdictum Salvianum per modum actionis distinctum & in suâ nativâ indole in foro intentari nil vetat: Imò ob insignes, quæ sibi gaudet, prærogativas maximè ac magis quàm hypothecariam in palatiis frequentari uno ore testantur Cæpolla *caut. 81.* Zasius in §. 8. J. d. adf. n. 18. Cravetta *conf. 845. n. 8. seqv.* Negufantius p. 8. m. 3. n. 26. Rolandus à Valle 1. *Conf. 14. n. 2.* Menochius n. 7. & alii plures. Etsi non diffiteor, actionem Salvianam cum hypothecariâ alternatim jungi posse *a. l. 1. §. 4. quod legat:* quod & post Castrensem Negufantius annotavit p. ult. m. ult. n. 26.

XVII.

Libellum actionis Salvianæ utroq; idiomate suggerunt Menochius n. 158. & Dn. Svendendorfferus d. adf. c. 2. m. 22. Et uti in aliis actionibus ita & hic præprimis tum fundamentum tum petitionem ritè formari oportet. Causa, inquam, juxta dicta *l. b. 6.* duplex est, vera pignoratior, & sine quâ non potissimum obligatio sive creditum. Igitur duo etiam actor interloquente iudice probabit (1) pignorationem, excipe tacitam, hanc sufficit narrari. Ita intelligo Dd. apud Menochium n. 162. & intelligendos exemplum domus conductæ citatum innuit. (2) Obligationem sive creditum, latè Menoch. n. 163. *seqq.* Et utrumq; plenè quidem; Neq; enim ideò Interdictum desinit esse

Summariūm juxta Menoch. *n. 173. seq. conf. in th. 2.* Cætera
curiosè hic non disputantur, aliter ac in Servianâ & quâsi,
quæ ubi instituat̃ aduersus tertium possessorem, exa-
ctam requirit probationem, res, quarum possessio pe-
titur, fuisse in bonis debitoris, vel in casu generalis hy-
pöthecæ postea ad eum pervenisse. *l. 15. §. 1. d. pign. L. 23.
d. prob.* In bonis tamen, inquam, tantum non præcisè
in dominio, ut Accursius in *§. 8. f. d. Act.* quæ glossa à
Dd. communiter reprobatur & Diabolica appellatur.
Non oportet plus gravari Creditorem quàm debitorem,
cujus jure ille venit. Atqui debitor in Publicianâ proba-
tâ possessionis qualitate vincit; Igitur & Creditor in
Servianâ. *l. 18. d. pign. Gail. 2. O. 26.* Inquis: actionem
hypothecariam nec plus probationis quàm Salvianam
exigere tum contra debitorem *a. l. 41. d. pign. act.* tum
aduersus tertium possessorem, qui causam à debitore ha-
bet ex sententiâ Alexandri *2. Conf. 138.* quòd non magis il-
le dominum debitorem, à quo rem accepit, negare possit
quàm debitor se ipsum, cæteroquin Salvianum juxta *tb.
10.* non porrigi contra possessorem quemvis &
aduersus possessorem causam à debitore habentem se-
cundum doctrinam VVesenbecii *b. n. 2.* Schneidevvinii ad
§. 3. f. d. Interd. n. 7. & aliorum, iisdem probationibus,
quæ in Servianâ obtinent, constringi, sicq; in puncto
probationis nullam Salvianæ à Servianâ differentiam re-
linqui. Idq; est, quod etiam Andlerus animadvertit *2. Ju-
rispr. 3. n. 18.* & Sarmientum movit, ut Interdicti Salviani
commoditates valdè extenuaret *d. redit. Ecclef. P. 3. c. 2.
n. 22. seq.* Verum atqui sententiâ Alexandri expedita non
est & potius hypothecaria contra possessorem absq; dis-
crimi-

crimine sive causam à debitore habeat sive non, iisdem probationis finibus continetur v. Struv. *Ex 26. th. 37.* deinde Dd. quoque in Salviano adversus possessorem causam à debitore habentem probationem actionis Servianæ requirunt, absq; lege loquuntur. Potius *ex l. 1. pr. §. 1. b.* colligi queat, Interdictum Salvianum etiam contra possessorem, qui à colono causam habet, directum fuisse, ut *suprà th. 8.* Adde, quòd Praxis fori tenorem interdicti contra quemvis alium possessorem extendit, ut *th. 10.* notatum, & de extenso casu fortè tantùm intelligi volunt contra allegati, Quare optimo etiam jure Sarmiento contradixit Menochius *n. 7.*

XIIX.

Circa petitionem nil interesse arbitratur Oldendorpius *n. 7.* utrum ea ad rem an ad possessionem dirigatur, quia si rem dari petatur id intelligi oporteat secundum subjectam de possessione materiam. Etsi altera de possessione rei concepta locutio propior existat, quòd aliud sit pretium rei aliud possessionis *L. 3. §. f.* Uti possid. Sed nunquid petitio alternatim vel ad pignoris possessionem vel ad solutionem pensionis cum omni causà concipi potest? Sunt, qui adversus Gallium *l. 0. 62.* & Carpzovium *1. 2. 9.* actionem affinem hypothecariam ita ineptè concipi existimant, maxime quòd obligatio, quam solutio supponit, propriè inter Creditorem & possessorem non existat Bach. *ad Tr. V. 1. D. 4. th. 11 lit. b.* Verùm cum Salviana ab hypothecariâ cum ratione modi procedendi, tum & fundamenti discrepet, ut *suprà th. 6. 14.* ab hâc ad illam hæcenus tutò non infertur.

Etsi

12
U

Et si & fortè tentari queat, nec in actione hypothecaria alternativam conceptionem ineptam esse, quia ut hypothecaria principaliter tendat ad obligatæ possessionem, tamen officio iudicis ut alibi, ita hic quoque tacite contineri videtur, ut reum solutione liberum esse præcipiat. Niligitur vetat, eam in libello exprimi præsertim cum non duntaxat in præstatione sit sed & favorem Rei concernat; Fac. l. 16. §. 3. d. pign. Tandem sententiam Interdicti Salviani apud eundem Menochium d. n. 185. invenies.

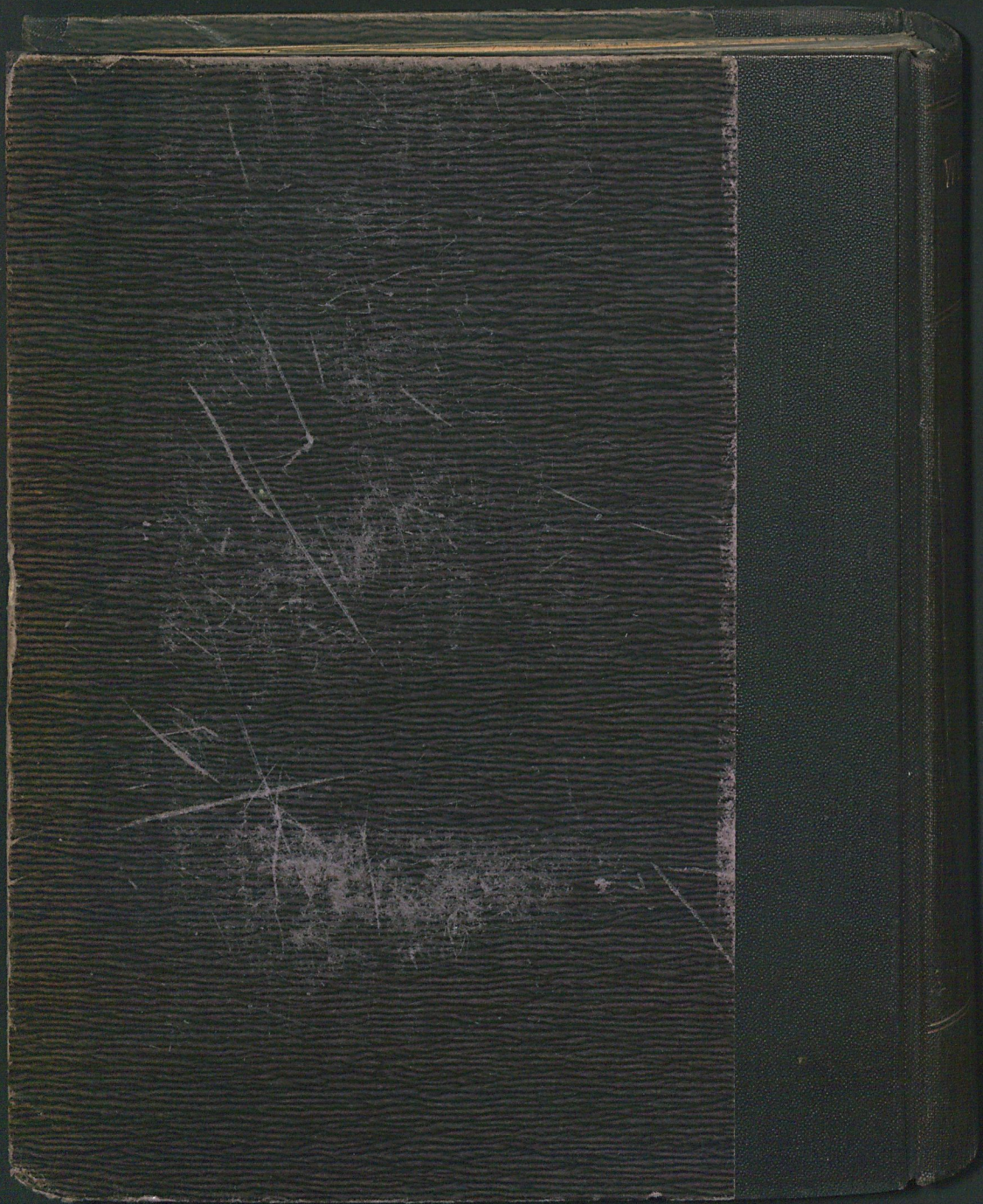
FINIS.

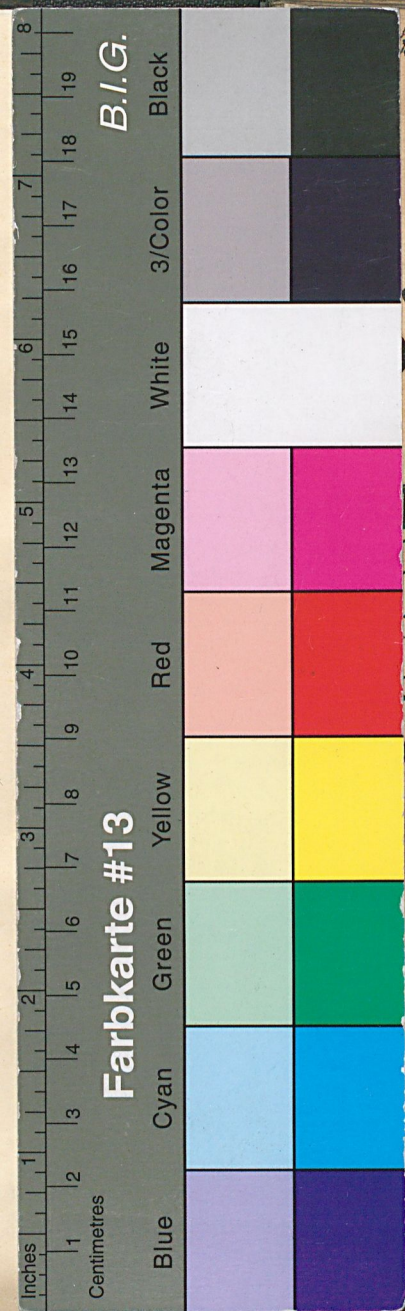

X2615923

V17

Q.D.B.V.
1677
1
JURA
INTERDICTI
ALVIANI

PRÆSIDE

N. JO. HENR. BERGERO,
I.D & P.P. Curia Electoralis, Sca-
natûs & Facultatis Juridicæ ut &
dicii Ducalis, quod in Marchio-
atu infer. Lusatia est, Assessore,
Collegii sui p.t. Decano,

D. XXIII. April. MDC LXXVII.

solemniter exhibet

DAVID GOTTLOB SILLIG,
Misnensis.

Autor.

VVITTENBERGÆ, Typis C. FINCELII.

